

Τα ψηλά τακούνια

Τώρα που έκλεισα τα δεκατέσσερα, θα πρέπει να φορέσω κι εγώ λίγο τακουνάκι, αν βέβαια συμφωνήσει ο μπαμπάς μου. Μεταξύ μας, ο μπαμπάς μου είναι μάλλον της παλιάς σχολής. Για παράδειγμα, δεν θέλει να φορούν οι γυναίκες παντελόνι, και γι' αυτό κι εγώ μόνο ένα παντελόνι έχω, που μου έραψε η μαμά μου όταν θα πηγαίναμε εκδρομή με την τάξη μου. Μόνο τότε το έβαλα και δεν το ξαναφόρεσα. Αλλά τώρα νομίζω ότι είναι καιρός να ντυθώ κι εγώ όπως τα άλλα κορίτσια και να φορέσω, επιτέλους, παπούτσια με λίγο τακουνάκι. Να μη σας πω ότι και τσάντα δεν θέλει ο μπαμπάς μου να κρατώ όταν βγαίνουμε βόλτα. Ίσως γιατί δεν βλέπει το λόγο για τσάντα, μια και πάντα βγαίνουμε όλοι μαζί κι εκείνος έχει τα κλειδιά του σπιτιού και λεφτά για ψώνια. Πάντα οικογενειακώς. Η μαμά μου, ο μπαμπάς μου, ο αδελφός μου κι εγώ.

Τώρα θα μου πείτε, πέρσι πάτησαν άνθρωποι στο φεγγάρι κι εγώ ακόμα δεν μπορώ ούτε παντελόνι να φορέσω, αλλά αυτό δεν έχει καμιά σχέση. Κάθε οικογένεια είναι σαν μια μικρή χώρα. Η δικιά μας είναι λίγο σαν την Αλβανία. Βέβαια, η ξαδέλφη μου στην Αθήνα, που είναι μόνο δυό χρόνια πιο μεγάλη από μένα, το καλοκαίρι πήγε μόνη της στο Παρίσι να δει τον αδελφό της που σπουδάζει εκεί. Κι εγώ, ούτε παντελόνι φοράω, ούτε τσάντα για βόλτα έχω.

Τέλος αποφάσισε η οικογένειά μου ότι καιρός είναι να βάλω κι εγώ τακουνάκι. Ίσως βοήθησε σ' αυτό και η θεία μου, του μπαμπά μου η αδελφή, που αν και είναι σχεδόν είκοσι χρόνια πιο μεγάλη απ' τη μαμά μου, ντύνεται πάντα πολύ σικ, πάντα με τακουνάκι, λεπτό καλσόν και στενές φούστες. Ίσως επειδή γεννήθηκε στη Σμύρνη και όλοι ξέρουν, βέβαια, ότι οι Σμυρνιές είναι κομψές και τσαχπίνες. Και μια και η θεία μου μόνο αγόρια έχει, προσπαθεί να βοηθήσει εμένα να γίνω πιο κομψή, σαν κι εκείνη, κι όχι σαν

τη μαμά μου. Βλέπετε, η μαμά μου, αν και γεννήθηκε στην Καβάλα, κατάγεται απ' την Καρβάλη της Τουρκίας, δηλαδή απ' την ενδοχώρα, όπου βέβαια δεν ήξεραν από μόδες και ψηλά τακούνια. Κανονικά, ο μπαμπάς μου, που γεννήθηκε εδώ στη Θεσσαλονίκη, αλλά κατάγεται απ' τη Σμύρνη, θα πρέπει να καταλαβαίνει από μόδες και κομψότητα. Γιατί θέλει να ντύνομαι ακόμα σαν να είμαι δέκα χρονών, όσο ξέρετε ξέρω. Νομίζω φοβάται μη με κλέψουν αν με δουν με ρούχα δεσποινίδας.

Τέλος βγήκε η απόφαση ότι το καινούργιο μου ζευγάρι παπούτσια, που θα πάρουμε για το Πάσχα, θα έχει λίγο τακουνάκι. Και όλη η οικογένεια συμφωνεί. Δηλαδή, ο μπαμπάς μου αποφάσισε και δεν υπήρχε λόγος να διαφωνήσει κανείς μαζί του. Κατεβήκαμε όλοι, λοιπόν, στο μαγαζί του Κοτρώνη, που είναι στην Ερμού, και ζήτησε ο μπαμπάς μου ένα ζευγάρι παπούτσια με λίγο τακουνάκι για τη δεσποινίδα. Πάντα απ' του Κοτρώνη αγοράζουμε τα παπούτσια μας, γιατί ο μπαμπάς μου ξέρει έναν απ' τους πωλητές εκεί, και άλλωστε είναι και γείτονες, μια κι ο μπαμπάς μου έχει καφενείο λίγο πιά κάτω στην Ερμού.

Διαλέγουμε, λοιπόν, ένα ωραίο ζευγαράκι δερμάτινο. Πάντα αγοράζουμε δερμάτινα παπούτσια, δέρμα πάνω, δέρμα κάτω, γιατί το δέρμα είναι καλύτερο για το πόδι. Αυτό το ζευγαράκι είναι ανοιξιάτικο στυλ, με στρογγυλεμένο κόψιμο και τρύπες στο πλάι σαν μισοφέγγαρα, που αφήνουν να φαίνεται λίγο το δέρμα μου. Και μικρό τακουνάκι, δύο με τρία δάχτυλα ύψος, ωραίο ζευγάρι για μια νέα δεσποινίδα. Φοράω τα παπούτσια στο μαγαζί, κάνω βόλτες ένα-γύρω, είναι άνετα, μαλακό το δέρμα, παπούτσι με στυλ. Και μ' αυτά τα παπούτσια είμαι σχεδόν στο ίδιο ύψος με τη μαμά μου.

Τα φοράω πρώτη φορά το Μεγάλο Σάββατο το βράδυ, για να πάμε στην εκκλησία για την Ανάσταση. Πάμε οικογενειακώς, οι τέσσερεις μαζί, να ψάλλουμε το «Χριστός Ανέστη», ν' ανάψουμε τα κεριά μας και να φέρουμε στο σπίτι το άγιο φως. Φορώ μια φούστα πλισέ κίτρινη κι ένα πουκαμισάκι άσπρο, κοντομάνικο. Κρυώνω λίγο, γιατί πάντα κάνει κρύο το Πάσχα και πάντα ντυνόμαστε με κοντομάνικα, σαν να ήρθε ήδη το καλοκαίρι. Αλλά τώρα δεν σκέφτομαι τον καιρό. Όλη μου η προσοχή είναι στα καινούργια μου παπούτσια. Σίγουρα όλη η γειτονιά έμενα θα έβλεπε αν ήταν μέρα. Αλλά δεν πειράζει. Όταν φτάσουμε στην εκκλησία, μετά την Ανάσταση, θ' ανάψουν τα φώτα και τότε θα δουν όλοι ότι φορώ καινούργια παπούτσια, μεγαλίστικα. Κατεβαίνω τις σκάλες προσεκτικά (καθόμαστε στο δεύτερο

πάτωμα) και κρατώντας τον μπαμπά μου προχωρώ, προσπαθώντας να ταιριάσω το βήμα μου στα καινούργια παπούτσια. Το πρόβλημα είναι ότι τα τακούνια μου γλιστράνε στην άσφαλτο. Όταν τα δοκίμασα στο μαγαζί ήταν μια χαρά, αλλά εκεί το πάτωμα ήταν μαλακό και επίπεδο. Εδώ είναι μια κατηφόρα απ' το σπίτι μας στον Άγιο Δημήτριο, και μάλιστα απότομη κατηφόρα καθώς περνάς την Κασσάνδρου πηγαίνοντας στην Αγίου Δημητρίου. Προσπαθώ να κάνω πιο μικρά βήματα για να έχω καλύτερη ισορροπία. Αλλά είναι σκοτεινά και δεν βλέπω καλά και ο μπαμπάς μου περπατάει βιαστικά.

Η Ανάσταση είναι βέβαια τα μεσάνυχτα. Μας παίρνει περίπου ένα τέταρτο να πάμε στην εκκλησία, περπατώντας άνετα. Αλλά συνήθως φεύγουμε απ' το σπίτι στις 12 παρά πέντε, δεν ξέρω γιατί, και πάντα βιαζόμαστε να προλάβουμε το «Χριστός Ανέστη». Ο μπαμπάς μου προχωρεί γρήγορα και όλοι βέβαια περπατάμε εξ ίσου βιαστικά, αφού πάμε αγκαζέ. Εγώ σφίγγω τα δάχτυλα των ποδιών μου μέσα στα παπούτσια για να δημιουργήσω αντίσταση στην άσφαλτο και να μην γλιστρήσω. Αλλά τα καινούργια μου τακούνια πρέπει να είναι φτιαγμένα από το πιο σκληρό πλαστικό του κόσμου. Προσπαθώ να περπατάω σαν μεγάλη, με το σώμα όρθιο και το βλέμμα μπροστά, αλλά πριν καλά καλά το καταλάβω γλιστρώ, χάνω την ισορροπία μου και πέφτω.

Στη μνήμη του μπαμπά μου

Νοέμβριος 2005